

Vida més enllà de la Rambla

- Transformant Pere IV
- Llei de les víctimes del franquisme
- Als 25 anys, passem olímpicament?
- La Escocesa i la Fabra i Coats

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
Barcelona: un projecte de tots	
EN PORTADA.....	4
Transformant Pere IV	
Caravana Frontera Sud	
Refugiats Benvinguts	
Erasmus+ a l'Institut Quatre Cantons	
Aprovació de la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme	
ESPAI VIOLETA.....	10
Més dones a la música clàssica	
ENTITATS.....	11
Quan es va despertar... la superilla del Poblenou encara hi era	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	12
Als 25 anys, passem olímpicament?	
La Escocesa i la Fabra i Coats: dues històries paral·leles	
PAISATGES HUMANS.....	18
Carlota de Mena	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	20
"Venim d'Icària i volem arribar a Icària"	
VIDA DE BARRI.....	22
ConnectHort	
Torna el Festival Escena Poblenou	
Mercat solidari	
Traster de Can Ricart	
Lletra petita, lectura per a infants	
Dos anys d'experimentació creativa	
La Beckett obre la temporada amb <i>Un tret al cap</i>	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms: .....
 Adreça: .....
 Població: ..... CP: .....
 Telèfon: ..... @ mail: .....
 DNI: .....
 Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de ..... € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
 .....
 IBAN: .....

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.98
 Setembre - octubre 2017

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaut, Joan Maria Soler, Marina Riera Rodoreda

Col·laboradors: Estrella Pineda, Patricia Pujante, Albert València, Julia Martí, Carme Gabaldon, Pep Cruanyes, Carles Peña, ConnectHort

Coordinació: Marina Riera Rodoreda

Fotografies: Salva Clarós, Patricia Pujante, Carles Peña, Carme Gabaldon, Joan Maria Soler

Portada: Salva Clarós

Vinyeta: J.M. Puyal

Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004) comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat a Redacció.

La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels esponsors i anunciant (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Barcelona: un projecte de tots

L'atemptat terrorista de la Rambla del mes passat va despertar un sentiment d'unitat en els barcelonins. Els ciutadans ens vam abraçar amb gestos diversos per reafirmar que davant l'adversitat tenim un projecte comú de pau i convivència. Aquell esperit d'unitat i d'acollida és el que dia a dia va fent que Barcelona rutlli en els barris amb l'acció de la gent, la cooperació de les entitats, les institucions i les organitzacions socials. Més enllà de les discrepàncies que puguem tenir sobre el model urbà, Barcelona és el nostre projecte comú. Un projecte que comença en el propi barri, però va més enllà. Perquè les solucions per al Poblenou són també les solucions per a la ciutat: les Glòries, l'eix Pere IV, les superilles o la nova xarxa de bus i els carrils bici, les terrasses de la Rambla..., per posar exemples que desborden el barri i tenen una dimensió clarament de Districte o de ciutat.

Per primera vegada en molt de temps, les polítiques de Barcelona miren cap a l'est. Cap al Besòs. Tres projectes que afecten el nostre territori: d'una banda, l'*Agenda Besòs*, que fa una proposta de futur a mitjà i llarg termini per al Besòs en matèria d'infraestructures, mobilitat, qualitat ambiental, equipaments i serveis, amb un pla ambiciós per a revitalitzar els territoris a la llera del riu entre Montcada i el mar. En segon lloc, el *Pla de Barris* destina importants recursos per reduir les desigualtats entre barris fent front als problemes derivats dels nivells de renda més baixos, els déficits urbanístics, les condicions de vida de les persones, i la desocupació. I en tercer lloc, el projecte *Barcelona Ciutat Digital*, que posa també la mirada en els barris de l'est, a les àrees d'activitat econòmica com el 22@ o els polígons del Bon Pastor, la Verneda i Sant Adrià. La renovació i l'impuls econòmic de la ciutat, i també l'alternativa al pes que ha adquirit el turisme, passa per la incorporació de l'actual cicle tecnològic de la digitalització i per les economies socials i urbanes amb capacitat de crear llocs de treball a la ciutat.

El projecte del nostre barri és també el projecte dels altres barris de Sant Martí i de Barcelona. Aixequem, doncs, la mirada per sobre del més proper i particular per abraçar la complexitat del nostre projecte comú i compartit que és Barcelona. Potser així també veurem que les nostres diferències no són tan grans i que és més el que ens uneix que el que ens separa.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

Aigües de
Barcelona

10
anys
districlima

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
i Família

Ajuntament de
Barcelona

Transformant Pere IV

No fa gaire temps, en passejar prop del passatge Trullàs, us hauríeu trobat un carreró erm cobert d'una catifa de grava i excrements de gossos. Gràcies a la pressió del veïnat de l'entorn, de l'Associació de Veïns del Bogatell i de la Taula Eix Pere IV, hem aconseguit que l'Ajuntament faci una petita acció per adequar el solar. El passatge ha estat pavimentat i tancat, i s'hi ha col·locat alguns bancs i arbres. Encara que aquesta intervenció disti del futur que imaginem per al passatge, estem molt contents que entre tots l'hàgim recuperat per al veïnat.

Acabada la primera fase al passatge Trullàs, els veïns ens hem organitzat en un grup de treball per acabar de completar aquest espai renovat. Fruit de la col·laboració socioeconòmica que porta a terme la Taula Eix Pere IV, algunes entitats i col·lectius que en formen part ens ajudaran en aquest procés. Algunes de les entitats que properament veureu treballant braç a braç amb els veïns al passatge són: Grigri Pixel, projecte que crea mobiliari urbà amb participació ciu-

tadana; Canya Viva, col·lectiu de construcció d'estructures de canya; i Biciclot, cooperativa ciclista que aviat inaugurarà a l'Eix Pere IV el Hub de la Bicicleta.

Aquest treball conjunt és molt important per aconseguir els objectius que tenim a la Taula Eix Pere IV. Les entitats amb voluntat de treballar amb la Taula o d'associar-s'hi es reuneixen periòdicament per intentar canalitzar els nostres esforços en aquelles accions més beneficioses per al barri i el veïnat. Aquest funcionament col·laboratiu és també el que volem dur a terme a Ca l'Isidret. Aquest casal de barri, que està situat al carrer Josep Pla i aviat

gestionarem conjuntament amb associacions dels barris de l'entorn, vol donar servei als veïns de tot l'àmbit del final de l'Eix Pere IV alhora que dona suport a iniciatives d'economia social i solidària.

Nous reptes i oportunitats estan sorgint als nostres barris. Can Ricart podria quedar sense projecte i en mans de l'Ajuntament; els veïns hem de prendre partit per decidir els usos i activitats que s'hi faran. A Can Ricart, la Taula ja ha començat a fer-hi activitats: per exem-

ple, cada mes organitzem una trobada d'intercanvi de segona mà amb tallers organitzats per entitats d'economia social. El desenvolupament del 22@ és també una incògnita per resoldre, ja que fa 17 anys que intenta construir als nostres barris un model de ciutat amb valors i objectius que creiem que cal repensar.

A la Taula Eix Pere IV, plataforma de veïns i entitats interessats en la dinamització comunitària de l'entorn del carrer Pere IV, seguirem treballant per trobar espais que ens permetin a tots decidir el futur dels nostres barris. Tot i que s'hagi acabat la reforma del primer

tram de Pere IV i s'estigui preparant la següent, la reactivació d'un territori no acaba aquí. Només amb la col·laboració, ajuda i participació de tots els veïns aconseguirem fer nostres els buits urbans, com el del passatge Trullàs, que envolten el carrer i que són una gran oportunitat per construir espais comunitaris i de relació per als veïns.

Albert València López

Taula Eix Pere IV

Caravana Frontera Sud

**Menors, dones treballadores i
persones migrants maltractats pel
govern d'Espanya**

Les tanques i ganivetes posades a la frontera pels governs fan més cruel l'intent d'entrada a Europa de les persones migrants que fugen de la guerra i la fam. Uns 400 menors no acompanyats (MENA) malviuen al carrer a Melilla. Milers de dones portadores, maltractades, es juguen cada dia la vida transportant a peu mercaderies d'un costat a l'altre de la frontera. Tot això passa a Melilla, una població de 85.000 habitants.

La Caravana Obrim Fronteres, formada per 450 activistes d'arreu de l'Estat espanyol, va anar a Melilla per denunciar la vulneració de drets humans. Dotze quilòmetres de frontera amb doble tanca i ganivetes, punts i més punts de vigilància policial, cables sota terra connectats a una xarxa de sensors electrònics de soroll i moviments, llums d'alta intensitat, videocàmeres, dos mòduls d'intervenció ràpida de la Guardia Civil que s'ocupen d'intervenir quan hi ha intents de saltar la tanca... Actuacions de la policia fora de tota mesura, devolucions en calent que no respecten ni la legislació vigent espanyola ni la internacional... Tot això per dissuadir i intentar impedir que les persones que fugen de la guerra, la fam i la mort puguin arribar a Europa. I amb això no aconsegueixen res més que fer encara més cruent el camí d'aquesta gent.

La Caravana Obrim Fronteres va sortir de Madrid cap a Melilla, després d'un acte davant del Congrés dels Diputats, per denunciar la violació sistemàtica dels drets humans a la frontera sud i fer-ho visible. En el trajecte es va aturar a Sevilla per fer una manifestació pel centre de la ciutat i una acció a l'aeroport per denunciar la devolució de migrants en calent —a Algesires i Tarifa—, amb una concentració davant el CIE, lloc on es priva de llibertat persones que no han comès cap delictes, per demanar que es tanqui.

Va arribar a Melilla, la ciutat a la qual “tots volen arribar i d'on tots volen fugir”, on es pot veure com sistemàticament es trepitgen els drets humans per part dels governs europeus, amb una violència específica cap a les dones en procés migratori, el tràfic amb fins d'explotació sexual, les devolucions en calent, les tanques amb ganivetes, les dones portadores, la persecució i criminalització dels menors i l'externalització del control de fronteres en mans del govern del Marroc.

Els MENA arriben sols a Melilla fugint de la pobresa i la guerra. Són internats a La Purísima, un antic fort militar, que s'ha convertit en una llar per a nens. A la porta “Todo por la Patria”. Algunes ONG que treballen a Melilla denuncien que en els centres d'acollida es pega als menors, se'ls humilia i se'ls posa tota mena de dificultats perquè no puguin aconseguir el permís de residència temporal. L'administració i direcció dels centres no tenen cap interès en la formació dels nois, que s'hi poden passar anys i sortir-ne sense saber gairebé llegir i escriure. Els menors pensen que viure al carrer és millor que on no t'estimen. Criminalitzats per la societat, són perseguits per bandes xenòfobes i per la policia. Sobreviuen de regirar la brossa i d'un grup de dones que els dona un àpat al dia.

Les portadores, dones pobres de vegades violades i explotades sexualment, es guanyen la vida transportant diàriament entre 60 i 80 quilos de mercaderies a l'esquena, com si fos equipatge de mà, entre Melilla i Nador (Marroc). Cada dia es fan entre 30.000 i 40.000 viatges. De matinada es preparen per fer un camí ple de riscos. Hores i hores de cua sense saber si la policia aquest dia obrirà o no la frontera. En el moment que s'obren les portes es produeix una allau i les dones són trepitjades i colpejades brutalment per la policia per tal de “mantenir l'ordre”.

L'activista José Palazón, president de PRODEIN (Asociación Pro Derechos de la Infancia), quan va donar la benvinguda a la Caravana, va dir: “Hi ha caps de setmana que més de 300 persones arriben a les nostres costes sense que la població s'immulti... Per primera vegada han arribat a Melilla tants activistes per denunciar la situació de les persones migrants, que els veïns veuen com a normal i no ho és. Digueu als ciutadans que val la pena lluitar, que no estan sols.”

La Caravana Obrim Fronteres es va acomiadar de Melilla, però per tornar-hi.

Julia Martí

Refugiats Benvinguts

Un projecte perquè persones locals comparteixin pis amb persones refugiades

La iniciativa Refugiats Benvinguts va arribar a Barcelona ara fa uns mesos després d'implantar-se, amb èxit, en altres països de la Unió Europea. Respon a la creixent arribada de persones migrades demandants d'asil i té un propòsit clar, "apostar per un model d'integració que involucri la nostra societat de forma directa". Abans de començar, els seus impulsors es van fer una pregunta, "per què no incloem la solidaritat de la nostra societat entre els recursos que s'ofereixen als refugiats?". Des d'aleshores, els voluntaris i el responsable del projecte, Jaume Buch, tracten de fer-lo realitat. Avui, el Jaume ens rep a Can Felipa per parlar-ne.

En què consisteix Refugiats Benvinguts?

Som una entitat amb un projecte molt concret: posar en contacte gent que té motivacions comunes. D'una banda hi ha la casa que té ganes d'obrir les portes per rebre una persona de fora i de l'altra hi ha el demandant d'asil que vol compartir pis amb una persona d'aquí. A través del nostre web —on les persones s'inscriuen de manera individual— i del treball de definició de perfils i motivacions que gestionem nosaltres, els posem en contacte.

Fa uns quants mesos, tothom es va bolcar per donar un cop de mà a les persones refugiades, un volum important de

barcelonins volia obrir les seves portes i no van poder. Què ha canviat perquè això ja sigui una possibilitat?

El canvi és que nosaltres hem arribat amb una metodologia concreta i a l'empara de l'Ajuntament de Barcelona, que tenia aquesta necessitat ciutadana i no sabia com donar-hi resposta a través de les seves eines municipals. Aportem mètode i experiència.

Perquè de fet el projecte no neix aquí ni a Espanya, sinó que ve de lluny...

El projecte va néixer a Alemanya fa gairebé tres anys. Allà també hi va haver aquesta crida ciutadana i una parella de Berlín va oferir una habitació a través del Facebook a alguna persona refugiada que vulgués conviure amb ells. Aquest oferiment es va fer tan viral que van decidir crear una organització per donar resposta a tota aquesta mobilització ciutadana i a la necessitat de les persones que arriben a casa nostra i que, si no acaben trobant un pis compartit, acaben en situació de carrer. La idea va ser simple i en qüestió de dos anys i poc ha creat un efecte bolet. Estem presents en tretze països de la UE, Canadà i Austràlia i celebrant que ja hem aconseguit més de 1.000 convivències...

Parlaves de mètode i experiència. Com funcioneu?

Hi ha un itinerari que nosaltres anomenem de convivència, fases que s'han

d'anar complint abans de consolidar la convivència. Després que els locals inscrivin les llars disponibles al web, tot comença amb l'entrevista al demandant d'asil. No per saber les motivacions per les quals ha hagut de fugir del seu país i veure si se li acorda l'estatut de refugiat —cosa de la qual s'encarrega el Ministeri de l'Interior— sinó per veure quines són les motivacions, interessos i condicions en què es troba aquí. Veure si té unes motivacions bones per entrar al programa i que no ha d'afrontar una situació psicològica que no li permeti gestionar-se a ella mateixa. Un cop considerat que és apta, se li associa un vincle local, que és una persona voluntària que es posa en contacte amb el demandant d'asil per assegurar-li l'oci i per tal que la persona que ve de fora tingui algú d'aquí que s'interessi per ella i li obri una finestra cap a la nostra societat.

Mentrestant, com que ja he definit el perfil d'aquella persona, li busco una casa amb un perfil similar. Un cop identificada, truco a la casa per comunicar-los que hi ha una persona que crec que podria congeniar molt bé amb la seva situació. Si estan d'acord a tirar endavant, organitzem una trobada entre el vincle local i els responsables de la casa en la qual el vincle local visita la llar per verificar les condicions de la casa i respondre totes les qüestions i dubtes que puguin tenir els que hi viuen.

Estem presents en tretze països de la UE, Canadà i Austràlia i celebrant que ja hem aconseguit més de 1.000 convivències...

Viuen en un pis perquè paguen un lloguer i no perquè algú els està fent una acció caritativa

Si tot està en ordre i la casa diu que vol seguir endavant, s'organitza una trobada en un lloc neutre entre el demandant d'asil i els membres de la casa. Aquí no hi ha guions. Ells parlaran del que els vingui de gust, com dues persones que s'acaben de conèixer. I si tenen ganes de posar fil a l'agulla en la primera trobada ja poden parlar de qüestions pràctiques de la convivència, "necessito que freqüem un cop per setmana", "jo vull un lloc per resar", etc. Aleshores es fixa el preu del lloguer de l'habitació i la data de mudança. Un cop la convivència es fa efectiva, el vincle local continua assegurant l'oci de la persona refugiada i passa a fer el seguiment d'aquella convivència.

Quins són els requisits d'una casa per poder acollir?

Bàsicament demanem als qui com-

parteixen que tinguin la bona predisposició de ser bons companys de pis. Només hi ha tres requisits bàsics. Han de tenir una situació digna d'acollida; una habitació on es pugui tenir un mínim d'intimitat i amb un mínim de mobiliari —llit, tauleta de nit i llum—, també que estiguin disposats a tenir un compromís de sis mesos com a mínim. Ens interessa que les persones tinguin estabilitat i no hagin d'estar concentrant-se contínuament a trobar pis sinó en coses que els aportin un valor afegit com buscar feina perquè a partir del setè mes elles reben el dret de treballar. Finalment, demanem que estiguin disposats a acordar un preu social pel lloguer de l'habitació. Les persones refugiades compten amb una ajuda per al lloguer i és bo fer-la efectiva per dignificar la situació; viuen en un

pis perquè paguen un lloguer i no perquè algú els està fent una acció caritativa.

Si no tinc lloc a casa però vull ajudar, què puc fer?

Tothom que tingui ganes de ser part del projecte, que s'inscriui al web, com a voluntaris o com a vincles locals. Qualsevol persona que tingui ganes d'enriquir-se humanament a través de compartir una experiència amb una persona que ve de fora i que vingui a fer formació amb nosaltres pot ser vincle local. No hi ha guions, tothom disposa del temps que té i aporta el que pot. Sabem que no agafem professionals, sinó gent que té ganes d'ajudar i de descobrir una remuneració que no és econòmica però que és molt valuosa.

Redacció

Treball en grup fent recerca en el projecte "Gaudí(r) Barcelona"

Erasmus+ a l'Institut Quatre Cantons

L'Institut Quatre Cantons del Poblenou ha participat, durant el període 2015-2017, en un projecte Erasmus+ Acció KA2 (*Cooperació per la innovació i l'intercanvi de bones pràctiques*) sota el títol principal *Ready for innovative Teaching?* L'objectiu d'aquest projecte ha estat l'intercanvi d'experiències sobre metodologies i activitats innovadores entre escoles de sis països europeus diferents, Lituània, Espanya, Alemanya, Suècia, Portugal (Madeira) i Bèlgica, aquest últim coordinador principal del projecte. Una vintena d'alumnes de batxillerat, distribuïts entre els cinc desplaçaments, han pogut gaudir d'aquesta enriquidora experiència que s'ha dut a terme en dos anys acadèmics i durant els quals s'han realitzat tres mobilitats en cadascun dels anys.

Durant el curs 2015-2016 les mobilitats es van realitzar a l'escola Vilniaus "Santaros" Gimnazija a Vilnius (Lituània), a l'Escola Básica de 2º i 3º Ciclos da Torre a Câmara de Lobos (Madeira) i a l'Institut Quatre Cantons del Poblenou a Barcelona. Al curs 2016-2017, vàrem visitar la Altmühltal-Realschule a Beilngries (Alemanya), la Castorsko-

lan a Bjurholm (Suècia) i el Königliches Athenäum a Eupen (Bèlgica).

El projecte ha tingut un important caràcter sociocultural i les visites a cadascun dels països han facilitat la identificació de trets singulars propis de cadascun. Tanmateix, hem pogut gaudir d'activitats dirigides a conèixer tradicions i llocs singulars, com participar en un City Rally per visitar la ciutat medieval de Regensburg (mobilitat a Beilngries), desplaçar-nos en motos de neu en un llac gelat a Stensvattnet per fer una tradicional barbacoa (mobilitat a Bjurholm), col·laborar en la reforestació del Bosc de Llorer de Madeira (mobilitat a Câmara de Lobos) o visitar el Parlament de la Comunitat Germanòfona a Bèlgica (mobilitat a Eupen).

Més enllà d'aquests aspectes culturals, les experiències pedagògiques ens han permès participar en sessions educatives representatives dels projectes educatius de cada centre. Així vàrem experimentar amb l'ús educatiu del debat a Vilnius, la incorporació d'eines com Facebook a l'aula de matemàtiques a Câmara de Lobos, l'ús de jocs per a l'aprenentatge de les llengües a

Beilngries o el tractament de matèries pràctiques contextualitzades com *Home Economics* i *Crafts and Technology* a Bjurholm.

Seguint el model de totes les mobilitats, l'Institut Quatre Cantons va oferir activitats diverses de caire lúdic i pedagògic. Destaquem el disseny del projecte central, contextualitzador i globalitzador, anomenat "Gaudí(r) Barcelona", que va permetre visitar llocs emblemàtics com la Sagrada Família, el Parc Güell o Sitges, mentre es feia recerca sobre la figura de Gaudí, el seu moment històric i el seu estil arquitectònic i va apropar l'alumnat a continguts matemàtics, tecnològics, sociohistòrics, plàstics i lingüístics.

En definitiva, l'èxit de cadascuna de les sis experiències dutes a terme ha estat total i podem afirmar que projectes com l'Erasmus+ enriqueixen el ventall d'experiències educatives i vitals que conformen el camí personal de cada alumne i ajuden els centres a consolidar i avançar en la millora del seus projectes educatius.

Carme Gabaldon

Coordinadora del projecte a l'Institut Quatre Cantons

Visita al Parlament de la Comunitat Germanòfona de Bèlgica a Eupen.

Reforestació al Bosc de Llorer a Madeira.

Barbacoa al llac gelat a Bjurholm, Suècia.

Josep M. Huertas rebut pels companys de professió i veïns del Poblenou en sortir de la presó. 13 s'abril de 1976

Aprovació de la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme

El 29 de juny passat, el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la llei de reparació jurídica. El text havia estat proposat a tots els grups per la Comissió de la Dignitat amb el suport d'un conjunt d'entitats memorialistes catalanes que fa anys que lluitaven per l'anul·lació dels Consells de Guerra franquistes. La llei va ser acollida i defensada pels grups Junts pel Sí, Catalunya sí que es Pot i la CUP. El darrer dia de la ponència s'hi va afegir el PSC i, poques hores abans de ser aprovada, el PP i Ciudadanos.

Fa molts anys que s'havien fet resolucions al Parlament demanant l'anul·lació del procés del president Lluís Companys i de la resta de processos que van ser trametes com a proposicions a les Corts de Madrid, però la resposta sempre havia estat negativa. La darrera, poques setmanes abans de l'aprovació de la llei catalana, que no es va aprovar en no votar-hi a favor el grup socialista.

Sens dubte, la transició ha estat molt deficient en molts aspectes, entre els quals hi ha la Memòria Històrica: fins al 1999, ningú, ni els propis familiars, van poder tenir accés als sumaris dels Con-

sells de Guerra i no va ser fins al 2007 que no es va plantejar fer una llei més general. La llei de la Memòria Històrica no va voler afrontar la nul·litat dels processos de repressió franquistes i es va quedar en una mena de condemna moral dels tribunals en dir que havien estat uns processos «il·legítims», cosa que deixava els condemnats com a criminals amb unes sentències que no es podien tocar per no posar en «perill» el sistema judicial. La justícia, en adoptar aquesta postura formalista i no de justícia efectiva i material, acabava defensant la justícia franquista.

La llei aprovada trenca amb aquest mur i ho fa per a Catalunya, que és on el Parlament és sobirà. S'ha basat en el fet que els tribunals militars es van imposar en base al Ban de Guerra del 28 de juliol del 36 i vulneraven la legislació sobre les competències i jurisdicció dels tribunals que estaven en mans de la Generalitat per la constitució republicana i l'Estatut de 1932. Això es va implantar quan, a partir de 1938, els franquistes van posar en marxa l'Auditoria del Ejército de Ocupación com a màquina repressiva.

Ara la llei declara que aquells tribunals eren il·legals en ser creats contra la llei vigent a Catalunya i, per tant, totes les resolucions de 1938 a 1978 són nul·les i deixen de tenir efectes jurídics. A banda d'això, vàrem voler que s'hi inclogués el llistat de totes les persones que havien passat per aquella jurisdicció per tal que es fes una reparació individualitzada de tots els que la van patir, sobretot perquè molts d'ells són morts i les famílies també.

Aquesta llei representa un pas endavant en polítiques de reparació de víctimes de les dictadures que promou l'ONU.

Al llistat de les 66.590 persones, hi ha els noms de Josep M. Huertas Claveria, Enric Pubill i Manel Martínez, tots ells del Poblenou. Segur que n'hi haurà molts més i proposaria que es fes un acte d'homenatge i record a tots ells. Com deia una filla d'un afusellat al Parlament quan es va aprovar la llei, «no volíem perdó, volíem justícia». I el Parlament ha fet justícia.

Pep Cruanyes i Tor

Portaveu de la Comissió de la Dignitat

Més dones a la música clàssica

Partitura "Menuet" de Anna Magdalena Bach

Vam començar aquest apartat de la invisibilitat de les dones també a la música clàssica, amb dos cognoms universalment reconeguts, Bach i Mozart, però malauradament amb figures desconegudes: Anna Magdalena Bach (1701-1760) i Maria Anna Mozart (1751-1829).

Per a finalitzar aquestes pinzellades de la presència (en aquest cas la no presència) de les dones a la música clàssica, no podem deixar al calaix Clara Schumann (1819-1896) i Fanny Mendelssohn Hensel (1805-1847).

Clara Schumann va ser una altra nena prodigi. Va fer el primer concert públic als nou anys. Realitzà un munt de gires per tot Europa. A vint anys era considerada el millor pianista conegut. Ja havia publicat a aquesta edat un munt de composicions, especialment per a piano (poloneses, valsos, variacions, fugues i peces de caràcter) i col·leccions de *Lieder* (cançons). En contra de l'opinió del seu pare, es va casar amb Robert Schumann (de qui va agafar el cognom; el seu era Wieck). Per aconseguir-ho va haver d'anar a judici i esperar a tenir vint-i-un anys. El seu marit, també un excel·lent pianista, però psíquicament desequilibrat, va quedar esguerrat d'una mà perquè s'hi va col·locar un aparell per abastar més tecles del piano. Ella va ser qui va sostenir l'economia familiar amb els seus concerts i amb l'edició de les seves obres, no obstant la càrrega que suposava tenir cura també dels vuit fills i de Robert Schumann, cada cop més desequilibrat, fins al punt d'haver intentat suïcidar-se tirant-se al riu. Finalment, Robert va haver de ser ingressat a un sanatori psiquiàtric, on va morir el 1856. Clara es va continuar dedicant a la interpretació (especialment de les obres pròpies i del seu marit) i a l'ensenyament musical. Entre les composicions més conegudes de Clara Schumann trobem el *Trio amb Piano*, op. 17 i la *Sonata en Sol menor*.

Fanny Mendelssohn Hensel, germana de Felix Mendelssohn. Mentre que el pare, no obstant ser un banquer, va ani-

Fanny Mendelssohn

Clara Schumann

mar Felix en la seva vocació musical, no ho va fer amb Fanny, precisament per ser dona i malgrat que, molt probablement, era millor pianista i tenia més talent que el seu germà. El seu destí, en tant que dona —es tractava d'una família burgesa i conservadora— era ser una bona esposa i una bona mestressa de casa i tenir com més fills millor. No obstant això, ja

casada amb el pintor Wilhelm Hensel, va organitzar un saló on periòdicament es reunien amics i convidats aficionats a la música i on ella tocava el piano i presentava les seves composicions. Coneixem 466 peces musicals compostes per Fanny Mendelssohn. En va publicar molt poques en vida, perquè el seu pare —i també el seu germà, Felix Mendelssohn, amb qui, per altra banda, tenia una excel·lent relació fraternal i una mútua admiració— es va oposar a la publicació en considerar que una carrera musical pública no era apropiada per a una dona de la seva classe social. Les seves composicions inclouen 250 cançons i 125 peces per a piano, per exemple un destacable *Trio amb piano*, op. 11. Un bon gruix de les seves cançons van ser originàriament publicades amb el nom del seu germà. Un fet anecdòtic: la cançó *Itàlia* era la preferida de la reina Victòria, que l'atribuïa, com molta altra gent de l'època, al seu germà, Felix Mendelssohn. Ell mateix, en tocar-la per a la reina i el rei Albert, davant els seus elogis, els va confessar la veritat: la cançó era de la seva germana i no pas seva. L'obra mestra de Fanny es *Das Jahr* (*L'any*), una sèrie de peces sobre els dotze mesos de l'any, escrites arran d'un llarg viatge a Itàlia (1839-1840). En els últims trenta anys, els estudiosos de la música han aconseguit que Fanny deixés de ser, simplement, "la germana de Felix Mendelssohn" i es valoressin el talent de les seves obres i la importància històrica que va tenir el seu saló i les reunions que s'hi feien. En morir, el seu germà va compondre en honor seu, dos mesos abans de morir ell mateix, un quartet impressionant que va titular *Rèquiem per a Fanny*.

Les dones dins l'àmbit de la música clàssica (igual que en altres àmbits) han anat trencant, no sense grans dificultats, resistències marcades per la diferència de gènere; però encara hi ha un llarg camí per recórrer, perquè, per exemple, quantes directores d'orquestra coneixem?

Estrella Pineda

Quan es va despertar... la superilla del Poblenou encara hi era

El temps passa volant i com si fos ahir puc recordar la barreja d'incertesa i il·lusió que sentia a principis de setembre de 2016 davant l'estrena, just davant de casa, de la primera superilla del Poblenou. No sabíem en aquell moment que darrere d'un canvi aparentment només urbanístic i de mobilitat, s'hi amagava una transformació molt més gran: el naixement d'una consciència de barri que fins llavors no existia. Avui, un any després, ens saludem, ens posem nom i cognoms i ens preocupem per allò que li passa al nostre veí o veïna. Tot això passa damunt l'asfalt o a la vorera, en un banc o compartint taula, descobrint que l'espai públic és catalitzador i creador d'uns vincles cada vegada més forts.

Aquest temps que passa volant s'ha emportat també volant alguns dels fantasmes i mites que s'han volgut associar a la superilla. Ni caos, ni desert, ni inse-

guretat... Ei, que aquí patim les mateixes males olors del clavegueram del Poblenou o l'incivisme d'alguns, però en cap cas som el bressol del proper apocalipsi. Però el soroll, més o menys interessat, al voltant d'aquest projecte crec que haurà servit per situar en el debat públic la urgència que té Barcelona de treballar per tornar a les persones el protagonisme que han de tenir en l'espai públic. Només pensant en la salut, és una qüestió d'emergència. I és cert que la superilla és només un granet de sorra en aquest ambiciós repte, però és imprescindible, necessària i útil en el camí cap a unes polítiques de mobilitat sostenible, de foment del transport públic i de reducció de les emissions contaminants.

Ara que bufem les espelmes d'aquest primer aniversari, sento que ho fem pel que hem aconseguit, per la paciència i esforç de tots en assumir un

canvi d'hàbits, però sobretot pel que hem de lluitar i hem de veure arribar que no és poc. Ens encanta veure jugar els nens al carrer, però quan tinguin uns parcs infantils encara ho gaudirem més. El solar caòtic que és avui la plaça Dolors Piera ens portarà més zona verda i, de pas, més veïns amb qui compartir bons moments, gràcies a l'edifici de vivenda pública que quedava per construir. I esperem veure zones amb plataforma única on serà molt més senzill visualitzar que cotxes, motos, ciclistes i vianants podem compartir espai sense necessàriament entrar en conflicte ni estar uns per sobre dels altres. I més enllà, la Casa de les Lletres de Barcelona a l'edifici de les antigues cotxeres d'autobusos...

Com diria el poeta Martí i Pol, tot està per fer i tot és possible.

Carles Peña

Portaveu de l'Associació Col·lectiu Superilla Poblenou

Llar d'infants subvencionada
Casals tot l'any – festes aniversari

Projecte educatiu – trilingüe – càmeres de vigilància a les classes – pati
cuina pròpia – psicomotricitat – natació – escola+sostenible

Chiqui La Vila
escola bressol

c/Salvador Espriu 71, Vila Olímpica
C.C. Centre La Vila, sortida platja / 93 221 95 79
info@chiquilavila.org / www.chiquilavila.org

10 anys al barri!

Als 25 anys, passem olímpicament?

És evident que encara avui hi ha una lectura oficial del fet olímpic excessivament autocomplaent

És obvi que la celebració dels Jocs Olímpics va marcar un abans i un després al nostre barri. L'efemèride dels 25 anys d'aquest esdeveniment és un bon motiu per reobrir, si és que en algun moment es va obrir, un debat en profunditat sobre què va significar per al Poblenou i sobre la deriva urbanística que va encetar. És evident que encara avui hi ha una lectura oficial del fet excessivament autocomplaent. Llavors, va ser molt difícil que la visió crítica fes forat, perquè l'allau i magnitud dels canvis urbanístics va superar la capacitat de reacció d'un barri al qual des de fora li reien totes les gràcies. Hem de tenir en compte que quan l'any 87 es va anunciar que la Vila Olímpica es faria al Poblenou molts barcelonins van haver de recórrer al plànol de la ciutat per saber on era aquest barri. La imatge desconeguda i gens atractiva que sempre havia tingut el Poblenou es transforma de cop i volta, i l'autoestima dels seus habitants, també. I per si no érem prou famosos, amb l'emissió a TV3 de la primera sèrie catalana de la història, anomenada ni més ni menys *Poblenou*, el barri va entrar dins les llars del país durant 192 dies de l'any 93.

Enmig de l'eufòria col·lectiva per l'èxit dels Jocs Olímpics, era molt difícil establir aquest debat. Només hi va haver un col·lectiu del barri, la Comissió Icària,

que va criticar obertament els interessos que hi havia darrere tota l'operació olímpica. Va fer rodes de premsa, comunicats, manifestacions, cercaviles, publicar una auca, etc. Aquests joves activistes, conjuntament amb la Flor de Maig i l'Associació de Veïns –que llavors ja va pronosticar que "amb la Vila Olímpica l'especulació s'estendrà per tot el barri com una taca d'oli"–, van organitzar un seguit de debats durant el curs 87-88 sota el lema "Poblenou, cap on vas?", que, com podem imaginar després del que hem exposat, va tenir un relatiu èxit de convocatòria.

El llibre de l'Arxiu Històric *Nou viatge a Icària* diu: "Les tasques de la Comissió Icària s'han perllongat fins avui dia (any 90) tot analitzant i posant en coneixement dels barcelonins els aspectes més negatius i menys divulgats de l'operació Vila Olímpica-Nova Icària. Tot i així, la febre olímpica sembla no acceptar el debat i les obres continuen a ritme accelerat". El llibre es mulla i retreu el passat franquista i especulador del president del Comitè Olímpic Internacional (COI), Joan Antoni Samarach, i recrimina a Carles Ferrer Salat, president del Comitè Olímpic Espanyol, que fos "curiosament propietari dels Laboratoris Ferrer, una important indústria farmacèutica afectada pel pla de la seu olímpica". En conèixer aquestes crítiques, l'empresa municipal Vila Olímpica

SA (VOSA) va retirar la subvenció que havia concedit a l'Arxiu per editar aquest llibre. Però, de totes maneres, la publicació va sortir al carrer.

La Comissió Icària de seguida va lligar caps i identificà els interessos dels propietaris dels terrenys de la futura Vila Olímpica amb els dels promotors del Pla de la Ribera. Pla, que al seu dia va ser paralitzat per una de les més importants protestes veïnals de les acaballes del porciolisme. No només els esmentats Samarach i Ferrer Salat estaven relacionats amb els dos projectes, sinó que altres actors, convertits en polítics de primera línia, com Narcís Serra i Miquel Roca Junyent, havien treballat en gabinets jurídics al servei d'aquell planejament especulatiu. Les olimpíades van propiciar obrir el calaix on estava guardat el pla i van permetre nomenaments poc elegants com el de Ramon Boixadors com a director de VOSA, personatge que havia participat directament en el Pla de la Ribera quan era director general de Renfe, no fos cas que es descontrolés el futur de les llaminerres hectàrees de l'obsoleta infraestructura ferroviària del Poblenou.

En la Ciutat de la Premsa, trobem un exemple gràfic de l'adequació dels interessos olímpics amb els tenidors del sòl industrial donat que, en comptes de destinar els periodistes a residències dins la Vila Olímpica com seria d'esperar,

(Continua a la pàgina següent)

Cercavila de protesta de la Comissió Icària contra l'empresa municipal Vila Olímpica SA

aquests es van enviar a uns nous habitatges construïts als terrenys de la fàbrica Torres Herreria, tres illes més amunt. L'elixir olímpic permetia passar de sòl industrial a residencial, amb l'augment quasi gratuït de plusvàlues. Tonto l'últim. El correcte és que les modificacions de la qualificació del sòl només es permetin quan impliquin un guany públic, tal com es va fer, per posar una comparació local, a Can Felipa, on els propietaris dels terrenys de Càtex van cedir a la ciutat la nau del Centre Cívic, la plaça de davant, Josep M. Huertas Claveria, i els jardins posteriors, Xavier Benguerel, a canvi que s'els permetés construir únicament a la franja de Bilbao, entre Pallars i Camí Antic de València. Contràriament, a les olímpiques, es va modificar alegrement el PGM (Pla General Metropolità) per no solament mobilitzar grans peces de sòl industrial cap a les immobiliàries, sinó també de sòl públic.

Però, abans de veure quina compensació va tenir la ciutat en la remodelació de les hectàrees ocupades per la Vila Olímpica, no podem deixar de citar el que l'operació va passar per damunt. Es va enderrocar literalment tota la zona, cosa que afectà 157 habitatges, es van

tancar i/o traslladar 111 empreses, la qual cosa va generar conflictes sindicals (uns anys abans els treballadors de Motor Ibèrica havien cremat 10 tractors en protesta pel seu futur incert), i no es va tenir en compte la importància del valor arquitectònic de diversos edificis industrials de la zona i només deixaren en peu la xemeneia de la fàbrica Folch –perquè ocupa poc espai, és clar– com a testimoni absolutament descontextualitzat del que havia estat un dels pols més importants de la Manchester catalana. Aquí hem d'honorar el valent manifest que van redactar els especialistes més importants en patrimoni del moment, encapçalats per la Societat Catalana d'Arqueologia, en què mostraven la seva indignació davant la pèrdua d'aquest conjunt històric.

Una conseqüència concreta del rentat de cara que la ciutat necessitava per a la celebració dels Jocs va ser la desaparició de les "barraques" de darrere del cementiri, l'últim barri d'aquestes característiques que quedava a la ciutat. La relativa dignificació de l'espai que els seus pobladors havien aconseguit a través dels anys va comportar un difícil i llarg procés de negociació, en el qual l'Associació

de Veïns va tenir un paper rellevant en la defensa dels seus drets. Si no fos perquè la desaparició d'aquest indret es va donar abans d'acabar les obres de Vila del 92, ens podríem preguntar el perquè els 200 veïns del "tras-cementiri" no se'ls podria haver reubicat en alguns dels 2.000 pisos olímpics. La qüestió és pertinent tenint en compte que la construcció de la seu olímpica va anar a càrrec de l'empresa pública VOSA, en la qual l'Ajuntament participava amb el 40% de les accions, però, sorprenentment, tots els pisos van ser destinats a immobiliàries privades. El fet va provocar la indignació de la FAVB (Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona) que va encapçalar, el 28 de juny del 1990, una manifestació de protesta a la plaça Sant Jaume. La polèmica, de la qual aquesta vegada la premsa s'havia fet ressò, va enllaçar amb la crítica al Pla d'Hotels que permetria que els dos gratacels de la Vila Olímpica s'aixequessin sobre sòl destinat a equipaments. La prepotència dels promotors olímpics era tal que, sense rubor, el regidor delegat dels Jocs Olímpics de l'Ajuntament, Jordi Parpal, va declarar que "la iniciativa privada ha de construir la ciutat d'esquerres", mentre que Oriol Bo-

higas, dissenyador de la Seu Olímpica, es quedava tan ample dient: "Viva el Corte Inglés, abajo los urbanistas".

I és que sota el mantra que Barcelona per fi s'obria al mar tot era permès. I certament, la ciutat va fer un gran pas endavant quan es van eliminar les vies del tren del litoral, que des del barri sempre havíem vist com una barrera per accedir a la platja. Tanmateix, cal precisar dues qüestions que acompanyen aquesta fita:

La primera, la supressió del primer traçat de tren de l'Estat espanyol va comportar la privatització de gran part dels solars públics ocupats fins aleshores per la infraestructura ferroviària que s'estenia fins al Besòs (vies, dues estacions, tallers de reparació...). Els posteriors barris nous del Front Marítim i Diagonal Mar es van aixecar ocupant part d'aquestes hectàrees. Mai hi ha hagut transparència sobre com va anar aquesta operació que, si es fes ara, no dubtaríem a titllar-la d'autèntic *pelotazo*.

La segona, es van treure les vies del tren, i es va posar el Cinturó del Litoral. El barri ho va interpretar com la substitució d'una barrera per una altra i, aquí sí, la gent va sortir al carrer. La Coor-

dinadora d'Entitats va distribuir 15.000 fulls que deien "volem ser consultats" i el veïnat va omplir un caldejat Casino de l'Aliança. Finalment, l'Ajuntament va rectificar i va cobrir el Cinturó al final de Rambla amb el Parc del Poblenou que avui coneixem i ens enorgulleix. Era l'any 87, i no estaria malament posar en aquest parc una placa per recordar que va ser possible gràcies a la pressió veïnal.

Una altra obra que en justícia cal recordar, perquè és invisible, és que es va aprofitar la construcció del Cinturó per instal·lar un nou col·lector d'aigües que va posar fi a les inundacions endèmiques que periòdicament patia la part baixa del barri quan plovia fort.

El Poblenou, en aquest quart de segle, ha tingut la transformació més gran de la seva història i ha viscut el canvi urbanístic de més envergadura de la ciutat d'aquesta època. En molts aspectes el barri ha millorat i, per tant, el debat no rau a qüestionar aquesta afirmació. La reflexió col·lectiva que cal fer és sobre si les coses no es podrien haver fet d'una altra manera. L'escenari d'un barri tros-sejat per vuit grans plans urbanístics, els perímetres dels quals molts cops coinci-

dien sospitosament amb les parcel·les interessades a ser requalificades, indica a mercè de qui estava el timó dels esdeveniments. Feia molts anys que la indústria marxava del barri i la seva substitució era previsible. Amb molt sentit comú, l'Associació de Veïns va plantejar la necessitat d'un únic Pla Global per a tot el Poblenou que partís d'un diagnòstic de les febleses existents –manca de zones verdes, d'equipaments, urbanització de carrers– i que activés les potencialitats d'un indret que tenia molt espai per planificar, un ric patrimoni arquitectònic i, sobretot, la possibilitat de potenciar la seva mixtura productiva i habitacional que era la base de la seva forta identitat. I, per davant de tot, calia un pla en què el veïnat fos protagonista del disseny del seu entorn. La dura realitat ha estat que la gent s'assabentava dels canvis per la premsa, inclús quan estava directament afectada. Tot, a través d'uns periodistes més pendents de ser transmissors que no pas investigadors. Perquè, de tot plegat, i amb tots els casos de corrupció que estan sortint arreu, és realment sorprenent que al Poblenou encara ningú no hagi topat amb els tribunals.

Joan Maria Soler

Joan Valls
Tot en Moda Home
C/ Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

el vinyet
Rambla Poblenou, 66

GELATERIA EL TIO CHE
FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªª
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

La Escocesa i la Fabra i Coats: dues històries paral·leles

L'Ajuntament de Barcelona ha comprat al Banc de Santander el recinte industrial La Escocesa aquest mes d'agost, exercint el dret de tempteig, per una xifra aproximada d'uns 10 milions d'euros. Amb aquesta adquisició municipal canvia el destí d'aquell recinte fabril i molt probablement de la zona de Pere IV per sobre de la Diagonal. La voluntat del consistori ha sigut fonamentalment desbaratar el projecte de l'entitat bancària, que volia convertir les velles naus catalogades en apartaments de luxe, per

reconduir el projecte cap a l'habitatge social i els usos tecnològics relacionats amb el context de la ciutat digital del 22@; i també executar la rehabilitació dels espais d'equipaments culturals on actualment s'ubica el Centre de Creació La Escocesa.

És la primera vegada en molts anys que es projecta un futur interessant per a aquell conjunt patrimonial que no ha parat de viure vicissituds i canvis de propietat. La fàbrica restava sense activitat industrial des de finals dels anys 90

quan van tancar les darreres firmes que ocupaven les naus industrials que havien allotjat a partir de la segona meitat del segle XIX la Johnston Shields & Co Ld, d'origen escocès, una empresa tèxtil innovadora en la manufactura de punt crochet per a cortines i encaixos que va plegar definitivament el 1984. A finals dels anys 90 s'hi van començar a instal·lar col·lectius diversos d'artistes, igual que en moltes fàbriques abandonades del Poblenou, que convivia amb alguns petits tallers industrials. Amb l'aprovació l'any

De l'especulació immobiliària i les portes giratòries al patrimoni històric de la Barcelona industrial

2000 del pla urbanístic del 22@, la fàbrica quedava afectada i amb risc de desaparèixer ja que no constava cap tipus de protecció patrimonial. Els artistes de La Escocesa van col·laborar activament, junt amb les entitats del barri, en la lluita per la protecció del patrimoni industrial que va culminar el 2007 amb la catalogació del conjunt fabril amb el grau de Bé Cultural d'Interès Local, i amb l'aprovació d'un pla urbanístic per a la preservació del conjunt. Fruit d'aquella regularització, l'Ajuntament es va adjudicar 2.400 metres quadrats repartits en dues naus com a cessió per a equipaments, que acabaria cedint al col·lectiu d'artistes dins del programa de les Fàbriques de Creació de Barcelona dependent de l'Institut de Cultura de Barcelona. L'ICUB, però, no ha mostrat mai gaire interès per la posada al dia d'aquell equipament i ha endarrerit una vegada i una altra la rehabilitació de la nau principal de la seva propietat abandonant definitivament l'altra nau, la nau Foseco, que tanca el recinte per la part posterior amb el carrer de Bolívia.

Una història d'especulació immobiliària

La major part de les naus i de les vivendes del recinte patrimonial eren de propietat de l'empresa Renta Corporación, uns especuladors immobiliaris amb una projecció fulgurant a Barcelona durant l'alcaldia de Joan Clos i Jordi

Hereu, quan aquella companyia era una enorme porta giratòria per la qual passaven exdirectors generals, exministres i alts excàrrecs públics. L'any 2005 Renta Corporación va comprar la fàbrica Fabra i Coats a l'empresa britànica Coats propietària de la vella indústria del barri de Sant Andreu de Barcelona per 30 milions d'euros i la va vendre a l'Ajuntament uns mesos més tard per 50 milions ("La Barcelona de Renta Corporación", núm. 103 de *La Veu de Carrer*, estiu de 2007). Tot seguit, Renta Corporación va aterrar al Poblenou el 2006 i comprà La Escocesa en un moment en que ja s'albirava la pròxima catalogació del conjunt que va ser el 2007 en el grau de BCIL. Renta Corporación devia pensar que amb la fàbrica catalogada al màxim nivell municipal, tard o d'hora acabaria revenent-la a l'Ajuntament com va fer amb la Fabra i Coats. Però finalment, va optar el 2010 per tramitar un pla especial urbanístic per transformar les naus en habitatge no convencional, és a dir, lofts o apartaments de luxe. Va pressionar llogaters i propietaris dels habitatges encara ocupats perquè venguessin la seva part o marxessin definitivament. Però el projecte de lofts es va desinflar amb la punxada de la bombolla immobiliària de 2008, i Renta Corporación va entrar en pèrdues i va quedar endeutada amb el Banc de Santander a qui acabaria cedint el 2011 el conjunt industrial en dació en pagament. Entre 2009 i 2010 es van

tramitar els projectes d'enderroc de les edificacions auxiliars de La Escocesa, és a dir, tot allò que no estava catalogat, com les naus del sistema energètic motriu del vell vapor. També els projectes de rehabilitació dels habitatges del front del carrer Pere IV i de les naus de l'ICUB destinades a fàbrica de creació. Però no se n'executaria cap a excepció de l'enderroc dels edificis no catalogats. Les naus dels artistes van ser abandonades a la seva sort, tot i l'avís del mal estat en què es trobaven. Una de les naus va haver de ser apuntalada d'emergència i l'altra va col·lapsar les cobertes, tot davant de la indiferència municipal.

El Banc de Santander ha esperat la recuperació de la crisi per rellançar el vell projecte de Renta Corporación de vendre La Escocesa per a usos hotelers o d'habitatges de luxe. Finalment ha sigut la determinació del govern del districte de Sant Martí qui ha recuperat el patrimoni de La Escocesa per a la ciutat i sembla que aquesta vegada a un preu més que raonable. Ara queda encara molt camí per fer: la inversió per transformar tot el conjunt no serà menor. Cal exigir al municipi que destini al més aviat possible els recursos per a la rehabilitació abans que es continuï degradant per la inacció de tots plegats.

Salvador Clarós

FARMÀCIA JAUME GIRO LOPERENA
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - SUPLEMENTS NUTRICIONALS
93 307 15 17
Maria Aguiló / Pujadas

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

Anuncia't
Amb la teva presència
a la revista del barri
tothom hi guanya!
629046004
comercial@poblenou@gmail.com

ÓPTICA traver
des de 1953
C/ Pujades, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

Centre Clot de la Mel
+ de 10 anys d'experiència
Logopèdia Fisioteràpia
Psicologia Osteopatia
informats dels nostres ajuts i d'altres
Esplanada 222 Tel. 93 307 05 42

Carlota de Mena: el passatge que es manté dempeus davant la incertesa

Una porta translúcida impedeix veure el passatge Carlota de Mena, situat a l'interior del número 112 del carrer Doctor Trueta, entre els carrers d'Àvila i Àlaba, i a tocar del passatge General Bassols. Els veïns del número 2 ens conviden a passar. Quina sorpresa, traspasar la porta! Un passatge amb casetes d'un pis, que s'estenen a banda i banda, fins a arribar a sumar una vintena.

El passatge Carlota de Mena comparteix les característiques de tants altres passatges del barri, amb cases centenàries ben conservades pels propietaris i una lleugera comunitat veïnal. Però l'arquitectura del passatge es diferencia d'altres en un tret característic: antigament les cases, que tenen uns 70 metres quadrats, estaven construïdes un metre endins del que ara ho són, mantenint

una espècie de porxo a l'entrada. "Amb el temps, però, els veïns van construir la paret de la façana més endavant, per tal de guanyar un metre de casa, a excepció de dues cases del passatge, que encara mantenen l'arquitectura original", explica el Miquel, un valencià establert al Poblenou des de fa cinc anys, quan va decidir marxar de l'Eixample per assaborir la vida de barri. Un altre tret característic és el fet que moltes cases disposin de la sala d'estar a la planta superior, amb les habitacions a la planta inferior. "Nosaltres tenim a dalt el menjador i a sota les habitacions. Normalment és a l'inrevés, però suposo que ho van fer així perquè també el sol entra més baix, en ser cases baixes d'una sola planta", diu.

La transformació del passatge i la pèrdua de la vida veïnal

I és que anys enrere el passatge, que és d'ús privat i comunitari (són els veïns qui s'encarreguen del seu manteniment i millores), era ben diferent. L'Emilio té 51 anys i hi viu des que va néixer. La seva mare era propietària de la casa on ell resideix, i on sempre ha viscut. Ell recorda que el passatge, antigament, era de sorra, no tenia la porta actual, i que "l'enllumenat es basava en un fil amb bombetes que, posteriorment, va ser substituït pels fanals que ara il·luminen el carreró", explica. A més, l'Emilio recorda que a la part última del passatge hi havia filferros on les mares estenien la roba acabada de rentar.

Tot i així, creu que amb el temps els veïns han pogut millorar el passatge. "Encara recordo com havíem d'enterrar ampolles de vidre per intentar fer fora les

rates. També quan havíem de posar les fustes a la porta perquè no entrés l'aigua a casa quan plovia, i com esquivàvem els bassals", assegura. Més tard van construir una canalera i un clavegueram per a cada habitatge, que va permetre millorar la vida dels veïns. L'Emilio mostra una fotografia en blanc i negre al seu telèfon mòbil que, diu, deu ser de 1968: "Sóc jo amb el meu avi aquí mateix, a la porta de casa. Com veieu, abans el passatge era de sorra i s'omplia de bassals quan plovia", explica.

Però les cases i el passatge no és l'única part que ha patit canvis. Els veïns també. Actualment conviuen al passatge veïns que pràcticament hi han nascut amb nousvinguts d'arreu del món. I és que malgrat que alguns veïns "de tota la vida" es mantenen, també són molts els que han venut les petites cases o les han llogat a nous veïns. L'Emilio fa més de 51 anys que hi viu, com també els seus tiets, que viuen al número 2: "Jo ja fa 80 anys que visc aquí. No vaig néixer aquí perquè encara en tinc més, d'anys, però em vaig criar aquí", assegura el tiet de l'Emilio. La seva dona fa al voltant de 50 anys que hi viu, des que es van casar. El Miquel, en canvi, és un nousvingut que sent gran afecte pel passatge: "Nosaltres fa cinc anys que hi som. Estem de lloguer i la veritat és que des que vam arribar estem encantats: molt tranquils, no se sent gens de soroll de fora i els veïns són tots d'allò més amable. Hi ha tant gent jove com gent gran. Hi ha gent que, per un motiu o altre, van posar la casa en venda o per llogar, i aquestes s'han anat ocupant per gent jove", explica.

Però la vida veïnal no és la que era. En Miquel assegura que hi ha hagut intents, sense èxit. "Potser si vens de la feina a les vuit del vespre i et trobes amb alguns veïns si que et pares aquí fora a fer petar la xerrada i fer un parell de cer-

veses. Però organitzar algun dia especial no ho fem, almenys des que joestic aquí, perquè tinc constància que abans sí que es feia", diu. I és cert. L'Emilio recorda que sempre, de cara a l'estiu, els veïns es reunien a l'exterior de les cases: "Quan arribava Sant Joan ens reuníem. Es posaven garlandes i fèiem festes, i ens reuníem tota la gent del passatge. És una pena que s'hagi perdut l'organització de sopars".

Un problema latent: l'augment de preus de lloguer i la gentrificació

Els passatges com Carlota de Mena no passen desapercebuts: són tranquils i s'hi viu bé, motius que fan que estiguin d'allò més buscats per nous inquilins. "És una bogeria. Nosaltres vam entrar fa cinc anys, justament abans que el Poblenou comencés a pujar de preu. Ara a l'abril ens va tocar renovar el contracte i, per sort, gairebé no ens han pujat el preu. El problema és que hi som mitjançant una immobiliària, que va provar de pressionar la propietària. A ells els surt a compte que canviïn els inquilins, per tornar a llogar la casa per un preu més elevat. Per sort, la propietària va decidir que no, que preferia mantenir-nos a nosaltres", reconeix.

I és aquest negoci de l'augment de preus de lloguer el que provoca la gentrificació i el fet que les classes mitjanes gairebé ja no puguin viure al Poblenou. Això, alhora, atrau veïns amb un poder adquisitiu més elevat. Recentment s'ha venut la primera casa del passatge Carlota de Mena, que dona al carrer Doctor Trueta. Es tracta d'una casa gran, de tres pisos, que ha comprat una parella suïssa, segons explica en Miquel.

Futur del passatge Carlota de Mena

El passatge Carlota de Mena és un dels tantíssims afectats al Poblenou pel Pla Urbanístic del 22@. No obstant això,

els veïns desconeixen què passarà. "Fa un temps van provar de comprar-nos les cases perquè l'Hotel Icària, que està aquí al darrere, volia apropiarse de tota l'illa. Finalment no van poder", diu, orgullós, l'Emilio.

El futur que preveuen els veïns és desconegut. "Jo crec que el futur dependrà bastant del color polític que hi hagi. Hi ha partits que, segurament, seran més favorables a mantenir aquest tipus d'arquitectura. Malauradament, n'hi haurà d'altres que no", assegura el Miquel.

L'Emilio espera que els habitatges els durin molts anys. "Antigament tot això estava envoltat de fàbriques. Només hi havia un o dos bars a prop, i veies l'anar i venir de la gent que anava a treballar. A partir de les olimpíades, però, van anar erradicant les fàbriques", recorda.

El que és cert és que els veïns del passatge tenen la gran sort de poder viure en un indret tan calmat. "El fet de tenir el menjador a dalt ja ens dona una altra vida, i una altra perspectiva. Sé que els veïns i els propietaris tenim un amor especial pel passatge", reconeix el Miquel. El futur és incert, però tots coincideixen: viuen en un indret idíl·lic.

Patricia Pujante

“Venim d'Icària i volem arribar a Icària”

Icarians són un grup de música format per vuit membres. Dennis Martínez i Júlia Díaz s'encarreguen dels trombons; Marc Illa, de la trompeta; Adrià Menéndez, del baix; Max Muñoz, del teclat; Nil Blasco, de la bateria; i a les dues guitarres hi ha Gorka Cebrián i Guillem Hereu, que també és qui posa veu al conjunt. Joves amb una llarga amistat i formats al barri del Poblenou, ara presenten el seu primer àlbum, Ales.

Per a qui no us conegui, qui sou Icarians?

Icarians sortim d'aquí del barri, som vuit amics i amigues que atrets per l'ska punk i una mica farts de la revolució dels somriures en què s'estava convertint el panorama de les barraques, vam decidir gravar *Ales*. Un CD que estem entrenant i on hi ha tot el que ens representa i ens agrada. Una mescla de ska i punk amb tocs molt rockers.

Quina és la vostra filosofia per acabar amb aquesta revolució dels somriures? Fer concerts festius que alhora tinguin un to reivindicatiu?

Nosaltres vam començar a tocar quan teníem 15 anys, quan t'agrada molt

la música, estàs tot el dia escoltant-ne i vols fer un grup per fer concerts. Hem anat sentint moltes coses a través dels concerts que hem anat fent i ens hem anat polititzant a través de la música. Quan treiem aquest CD, vam dir que ens movien tres passions: la incertesa del futur, l'emprenyament amb el món i la cultura del beure.

És font d'inspiració el beure?

D'algunes composicions sí, no? *[responen mentre es miren i riuen]*. Moltes surten dels diumenges al matí, perquè com que estàs mort i no vols moure't, et poses a tocar la guitarra. Però també surten en altres espais. Per sort o per desgràcia naixem d'una gran amistat i d'un grup ja consolidat de músics que fa anys que toquem junts, i d'allà surten les nostres històries. Que poden ser d'un concert, d'assajos o d'espais del barri, de lluita i de presa de consciència. A poc a poc hem anat teixint Icarians.

De fet, ara sou Icarians, però veniu de tota una trajectòria anterior amb el grup Skabòries.

La gran majoria de nosaltres ens vam conèixer quan teníem 12-13 anys i

des de llavors som amics. De fet, Skabòries va sortir d'unes colònies, te'n recodes Guillem? *[El Max riu tot mirant al cantant]*. En el primer assaig teníem entre 15 i 16 anys i érem el Max, el Guillem, el Gorka i l'Adri, que ara som –en aquest ordre– guitarra, veu i guitarra, teclat i baix. I havíem de triar un nom: Skabòries. Va sortir de la dèria d'aquella època d'ajuntar “Ska” amb tot i del Montilla de Polònia dient Cabòries. Quan encara no fèiem ni un any, vam fer el primer concert a la plaça Sant Bernat Calbó pel Poblenou Sona Jove, organitzat per l'Assemblea de Joves del Poblenou. Aquí vam entrar en contacte amb l'Assemblea i vam començar la nostra vida associativa al barri.

Ara, després de set anys, per què us reformuleu de Skabòries a Icarians?

Hi ha molts factors. Per començar, hi ha la part musical i d'estètica. Amb Skabòries fèiem el típic ska, érem xavals i era el que ens agradava. Dels 15 als 22 anys, vas creixent i la música que escoltes i que fas es va desenvolupant. La música que fem ara no és tan ska, hem variat molt. I també hi ha el punt de la frustració. Uns quants del grup

tenim un tatuatge de Skabòries, perquè ha estat una de les millors èpoques de la nostra vida, però de vegades també ha estat un sac de frustracions. Treure dos EP i que anessin malament, tenir mala relació amb el mànager, gent que marxa del grup...

També estàvem una mica farts del nom, perquè era com una etiqueta; molta gent ens havia encasellat amb allò que fèiem als 15-16 anys, que no és que no n'estiguem orgullosos, però hem anat canviant molt. I el nom ja no ens feia gràcia. Teníem moltes ganes de gravar un CD amb cara i ulls per dir “som aquesta gent i fem aquesta música”. Vam veure que era el moment idoni per engegar un nou projecte amb un so molt més treballat i n'ha sortit un resultat del qual estem molt orgullosos.

I ho heu fet amb un nom, Icarians, que es una síntesi del que sou. Sortits de l'Institut Icària, amb referències del socialisme utòpic...

Sí, evidentment. Étienne Cabet va escriure el llibre *Viatge a Icària* i els icarians eren els seus habitants... Per sort o per desgràcia, venim d'Icària i volem

Guillem Hereu i Max Muñoz al Casal de Joves Can Ricart, espai on assagen

arribar a Icària. I això és un punt de partida i d'arribada que volem aconseguir. I també ens cridava pel mite d'Icar... A la cançó *Icar caigut* en parlem, fent un paral·lelisme amb la història d'un trepa.

Sou un grup polític amb lletres polítiques?

El que defineix ser un grup compromès, no ho fa tant la lletra sinó el que fas. Nosaltres no cantem que s'alcin les masses ni les barricades. Però sí que participem al Casal de Joves, ajudem en el que faci falta. Si ens demanen d'anar a Can Vies, hi anem. Pel que fa a les lletres, és cert que en gairebé totes hi ha una crítica social, però hi ha cançons que gairebé no parlen de política. Amb aquest primer CD hem intentat plasmar el nostre dia a dia, com ens sentim. A *Icària* parlem d'un barri desolador, afectat per projectes urbanístics i atacat per la gentrificació i el turisme. Però també de relacions sentimentals.

Icària era la ciutat ideal de Cabet, una nova manera de viure en comunitat. Com veieu l'actual avinguda Icària i el futur del Poblenou?

Va a un lloc nefast. Se l'estan carregant. És el presagi del que passarà a tot Barcelona. Sabem que no podrem viure aquí; el barri va a la merda i amb ell nosaltres... Al barri tenim un orgull que ens agradaria que fos cap on poguéssim avançar: l'associativitat. És el màxim baluard per intentar revertir la situació del barri i de la marca Barcelona.

Podeu escoltar i descarregar la seva música a <https://icarians.bandcamp.com/releases>

Marina Riera Rodoreda

Comença la **NOVA TEMPORADA** amb **novaicària**
ESPORT & FIT

Aconsegueix la teva matrícula per només **28€**
FINS AL 10 D'OCTUBRE

www.novaicaria.com
f t i in

L'inici d'un canvi.
NO HO DUBTIS!
INSCRIU-T'HI

ConnectHort

¡Hola, amigos! Esta vez los amantes de la naturaleza y los huertos urbanos salimos de nuestras fronteras poblenovinas para conocer más allá de las plantas que tenemos en nuestro espacio ConnectHORT. Así que, de la mano de todo un experto botánico, Evarist March, nos fuimos al parque de Collserola a recibir su sabiduría y sobretodo su pasión por las plantas. Os animamos a que visitéis su web www.naturalwalks.com y si sois amantes de las plantas no dudéis en irnos con él al campo pues aprenderéis un montón. Aprendimos a reconocer plantas comestibles, medicinales, verduras silvestres y sus propiedades. Fue una mañana estupenda y a tiro de piedra. No hace falta irse lejos para ver el campo..., ni tener un huerto. Nosotros estamos aquí mismo, en la calle Àlaba, 24. Un abrazo a todos.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona
<http://connecthort.wordpress.com>
 Facebook: ConnectHORT
connecthort@gmail.com

Torna el Festival Escena Poblenou

El festival de creació contemporània del barri arriba a la 16a edició. L'esdeveniment d'arts escèniques multidisciplinars, que es defineix com a "implicar amb el territori i amb la realitat social actual", se celebrarà del 19 al 22 d'octubre al Poblenou. Després de setze anys ininterromputs, segueix amb la vocació de potenciar i donar lloc a creacions de tot tipus que usin llenguatges escènics i dramàtics nous. Entre les propostes d'enguany, s'hi troben creacions com *Sessions Remotes*, "un collage fet de moviments, persones, gestos, veus, cares, cossos i presències que obre una sèrie de preguntes al voltant del fet de ballar com a manifestació cultural i col·lectiva", o *Aüc*, una coproducció de Les Impuxibles amb el Festival Grec i La Seca Espai Brossa, que aborda la violència sexual, massa sovint invisibilitzada per desconeixement, connivència o horror. Per als qui no hagin comprat les entrades anticipades, aquestes es podran adquirir durant el festival al Punt d'Informació del Festival, al Centre Cívic de Can Felipa..

Font de solidaritat

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
 L'aigua de la teva vida

Agbar
 Fundació

dos6dos
 PINTURES

La botiga de pintures del Poble Nou
 Gamma de pintures ecològiques

Carrer Llull, 262 T.932 66 324

Horari Dilluns - Divendres 8:00-13:30/16:00-19:30

Dissabtes 9:00 - 13:00

8ª Setmana GRAN 2017 del 13 al 17 de novembre

Horaris	DILLUNS 13	DIMARTS 14	DIMECRES 15	DIJOUS 16	DIVENDRES 17
de 10 a 11 h.	Teràpia assistida amb gossos	Adaptacions alimentàries quan ens fem grans	Bosc i salut	Com ens ajuden els bombers?	Escoltem la natura, fem unes arrecades
de 11:15 a 12:15 h.	Una màscara de ceràmica	Farmacologia natural		Ruta "La nova Diagonal, de Glòries al Parc de Poblenou"	de 11:30 a 13 h. Consells de seguretat i prevenció de maltractament a la gent gran
de 12:30 a 13:30 h.	Porta la teva ment al gimnàs	El Feng-shui, com a eina de vida	Ho tinc a la punta de la llengua		
de 16 a 17:30 h.	Albums de fotografies, històries de vida	Cineforum: "La fiesta de despedida"	Un bon calçat per prevenir problemes posturals i mal d'esquena	CLOENDA amb amics de la gent gran	
de 17:45 a 19:15 h.	Pintura		L'art de caminar		

COL·LEGI OFICIAL D'INFERMERES I INFERMERS BARCELONA

93 212 81 08 www.coib.cat C/ Pujades 350. Tercera planta

Lletra petita, lectura per a infants

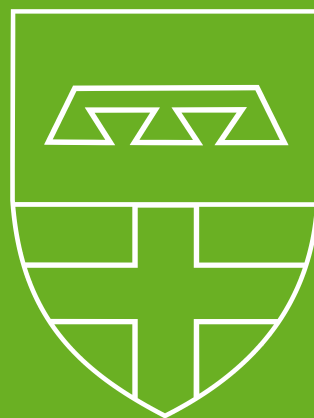
Llegir i gaudir de la lectura també pot ser un joc de nens. És amb aquesta certesa que les biblioteques de Barcelona organitzen Lletra Petita, un seguit d'activitats diverses per a infants i pares al voltant de l'acte de llegir. A la Biblioteca Manuel Arranz les organitzen els dijous, són gratuïtes i proposen des de sessions de contes per a pares i fills fins a rondalles o espectacles com *El gripau Babau*, representat per la companyia La Sal amb cançons i música.

La Beckett obre la temporada amb Un tret al cap

La sala de teatre ha iniciat la programació 2017-2018 amb l'obra de Pau Miró. Aquest text, *Un tret al cap*, se'ns presenta com "una reflexió tendra i punyent sobre el peripetisme". Emma Vilasau és una periodista a qui acaben d'acomiar; Imma Colomer és la seva germana gran i companya de pis; i Mar Ulldemolins (substituida el 27 de setembre per Vic-ky Luengo), una noia jove que vol denunciar una situació injusta que ha patit i demana ajut a la periodista. Després d'exhaurir entrades el mes de juliol dins la programació del Festival Grec, la Sala Beckett ha decidit allargar-ne les funcions fins a inicis d'octubre; moment en què l'obra seguirà girant pel país, primer a Manacor, després a Girona, dins el Festival Temporada Alta, i seguidament a Castelló i Pa-lafrugell.

55ns Premis Sant Martí

PRESENTACIÓ DE CANDIDATURES,
FINS A L'11 D'OCTUBRE

Consulta les bases a:

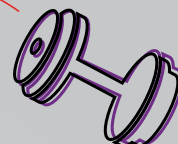
bit.ly/PremisSantMartí17

Districte de
Sant Martí
@BCN_SantMartí

Ajuntament de
Barcelona

Ensenya aquest anunci al
CEM Maresme i gaudiràs
de la **SUPER PROMO**
DE SETEMBRE!!*

Només fins al **30/09**

Matrícula a 0€ i 10% de descompte en la quota

* permanència mínima 6 mesos ** quotes TD

Ajuntament de
Barcelona

Afanya't! Ens trobaràs a:

C/ Pallars 484 - 08019 Barcelona - Tel: 93.308.35.53
www.cemmaresme.com - info@cemmaresme.com

CET 10°
Maresme
centre esportiu municipal